

Het Spookhuis van Willemsburg

Alexander Thomas

1992

Inhoudsopgave

1	De verhuizing	3
2	Het spookhuis	5
3	De ontdekking	7
4	De geschiedenis van het huis van Willemsburg	11
5	De wandeling	13
6	Op zoek naar de verkleindiamant	15
7	Dimitri, de bosjongen	19
8	Aan de dood ontsnapt	21
9	Het behekste middagmaal	23
10	Naar de stad	25
11	Alleen thuis	27
12	De doorgang naar de onderwereld	29
13	Het gevecht met de driekoppige waakhond	31
14	De duivelse doolhof	33
15	Het toverspiegeltje in gevaar	35
16	De tweekoppige slang	37
17	De poort naar de hel	39
18	Het einde van de geesten	41
19	Afscheid	43

Inleiding

Het Spookhuis van Willemsburg

Dit is een verhaal dat ik geschreven heb in 1992, toen ik ongeveer 14 jaar oud was. Rond die tijd tekende ik ook strips met een zekere “*Tomas de Rat*” als hoofdpersonage, maar ik wou toen eens een verhaal schrijven, zonder tekeningen. Zoals u zal merken is de tekst geïnspireerd door de meest uiteenlopende invloeden zoals (teken)films, boeken of zelfs computerspelletjes, maar hou er rekening mee dat ik toen nog niet eens afwist van het bestaan van “*Lord of the Rings*” en dat “*Harry Potter*” nog niet bestond. Het verhaal is opgestuurd geweest naar de “*Vlaamse Filmpjes*”, maar zoals wel te verwachten was, is het nooit gepubliceerd (het zou maar al te straf geweest zijn!)

Het hoofdpersonage is een jongen met de naam Willem, de enige zoon van een stel redelijk rijke ouders. De reden hiervoor is eerder technisch: dit paste namelijk beter in het verhaal, dus het is niet dat ik mij er beter mee zou kunnen identificeren of zo. In de oorspronkelijke versie van het verhaal was hij trouwens 12 jaar, maar gezien de inhoud van de tekst heb ik er maar 14 jaar van gemaakt, ook omdat dat tenslotte de leeftijd was waarop ik het verhaal geschreven heb.

De tekst is stof blijven vergaren in een kast en digitaal stof op een diskette, tot ik er terug aan dacht en besloot hem op het Internet te zetten, zodat iedereen het kan lezen. Voor de gelegenheid heb ik de tekst in een propere lay-out gezet (de kenners zullen het gebruik van \LaTeX wel meteen opmerken), maar voor de rest is er niets aan veranderd. Ik hoop u niet te vertellen dat commentaar erop niet erg nuttig zal zijn aangezien ik niet meer het jongetje van 14 ben dat ik destijds was...

Veel plezier ermee,

Alexander Thomas, 1 april 2003 (nee, dit is geen aprilgrap).

Deze tekst is beschermd door de Belgische wetgeving i.v.m. het auteursrecht. Het is verboden om de tekst te reproduceren voor ander gebruik dan persoonlijk. Dit wil zeggen dat het verboden is om de tekst te verspreiden, verkopen of publiceren zonder toestemming van de auteur.

Hoofdstuk 1

De verhuizing

Op donderdag, 5 juli 1990 hebben de ouders van Willem besloten te verhuizen.

-“De muren zijn beschimmeld,” zegt vader, “als we hier nog één jaar langer blijven, liggen we eind juni '91 onder het puin!”

-“Inderdaad,” zegt de moeder van Willem, “het dak staat op instorten. Kijk maar! De schoorsteen is scheefgezakt en daar is het dak ingezakt.”

-“Ja! Toen we laatst de haard aanstaken, viel het luik om de schoorsteen te sluiten in de open haard!” zegt Willem.

Eén van de verhuizers die met zijn helper een zware kast naar de verhuishwagen sjouwt zegt: “Het laatste meubel!”

-“Ga je mee met ons, of met de verhuishwagen, Willem?” vraagt Pieter, de vader van Willem.

-“Ik zal meegaan met de verhuishwagen. Dat is leuker!”

-“Zorg maar dat je geen kast of koekoeksklok op je hoofd krijgt!” lacht Trina. Trina is de moeder van Willem.

De chauffeur van de verhuishwagen roept: “We vertrekken!”

Willem springt achter in de vrachtwagen en sluit de deuren. Met een luid gebrom start de vrachtwagen. Door een klein verluchttingsrooster in de wand van de vrachtwagen kan Willem zijn vrienden zien. Ze wuiven naar de vrachtwagen en de auto. In feite zijn het nu Willems ex-vrienden, want hij verhuist naar een gans andere buurt..

Tik, tok, tik, tok, ... tikt de wandklok, die stevig tegen de wand van de vrachtwagen is vastgebonden. Tik, tok, tik, piep!, tik, tok, ...

-“Wat was dat??” vraagt Willem zich af. Voorzichtig opent hij het glazen deurtje dat de ruimte met de heen en weer zwierende schijf afdekt. In de muf ruikende klok ontdekt hij een klein, grijs muisje dat zich opgerold en zo klein mogelijk gemaakt heeft. Willem neemt voorzichtig het bolletje uit de klok en streeft het voorzichtig. Dat lijkt het diertje gerust te stellen, want langzaam ontrolt het zich. Niet meer opgerold is het een grote muis. Wel zeker 15 cm. lang, zonder de staart die wel 10 cm. lang is.

-“Hallo!” zegt Willem.

Met een beverig stemmetje antwoordt het muisje: “Hallo!”

Willem schrikt zo dat hij bijna geelzucht krijgt: een sprekende muis!

-“H... hoe... hoe kan dat?”

-“Hoe kan wat?” vraagt het muisje met een minder bevende stem.

-“Hoe kan het, dat jij kan spreken?”

-“Wel, dat komt omdat mijn voorouders bij een soort tovenaars woonden. Die probeerde een middeltje te maken om dieren te doen spreken. Toen het drankje klaar was, was de tovenaars gaan rusten, maar mijn betoverovergrootvader en zijn zusjes hadden zo'n honger, dat ze de formule van het spraakdrankje opaten!”

-“Hee, wacht eens, wat is een betoverovergrootvader?”

-“Wel, dat is de vader van de grootvader van mijn grootvader, als ik mij niet vergis.”

-“Oef, hoe ingewikkeld!”

-“Wel, ze aten dus die formule op die, samen met een fles elixir, op een boekenplank lag waarop het muizehol uitkwam. Maar toen kwam er een grote kat binnen die al een tijdje niet meer gegeten had. Ze

zag de muizen en sprong op het boekenrek. In het nauw gedreven, zochten mijn betoverovergrootvader en zijn zusjes beschutting achter een boek, maar toen de kat wou toeslaan, stortte het hele boekenrek naar beneden, en de fles met het “spraakelixir” viel tegen de grond! Het was wel een stevige fles, maar de kurk was eruit, zodat het elixir over de grond verspreid werd! Omdat de kat bewusteloos was, dronken de muizen begerig van het purperen goedje omdat ze dachten dat het wijn was! De rest kan je wel raden: mijn betoverovergrootvader en zijn zusjes konden spreken! Sindsdien kan heel zijn nageslacht spreken.”

Met spanning heeft Willem naar het verhaal geluisterd. Dan vraagt hij: “Ben jij de enige muis die kan praten?”

- “Nee, er zijn er nog een heleboel.”

- “Zeg, hoe heet jij eigenlijk?”

- “Wel, ik heet Doris. Maar waar rijden we naartoe? Het lijkt wel een verhuizing!”

- “Dit is ook een verhuizing, we verhuizen naar een groot huis in het landgoed ‘Willemsburg’, en ik heet Willem. Gek hé! Het lijkt wel of dat landgoed van mij is: *Willemsburg!*”

- “Hemel! Piep!”

- “Wat is er?”

- “Het huis van Willemsburg! Dat is een spookhuis!”

- “Een spookhuis? Kom, kom! Dat bestaat toch niet! Ik heb trouwens nooit in spoken geloofd!”

- “Wel, dan zal je er gauw in geloven!”

Terwijl onze twee vrienden met elkaar praten, rijden de verhuiswagen en de chique auto van de familie Morris door het landschap, het landgoed van Willemsburg tegemoet.

Hoofdstuk 2

Het spookhuis

Piepend komen de auto's tot stilstand. Ze staan voor een prachtig huis dat midden in een gigantisch landgoed staat.

- "Prachtig!" zegt Pieter, "zo'n mooi huis! Ik ben blij dat we dit koopje gedaan hebben."

De familie Morris is wel héél rijk. En twee maanden geleden hadden ze dan nog eens het groot lot gewonnen. Het huis + landgoed kostten een fortuin. Al het geld dat ze toen gewonnen hadden, hebben ze eraan besteed. Ze hadden toch nog genoeg geld. Nu zijn ze tevreden... behalve Willem en Doris. Het enorme huis hoeft bijna niet opnieuw behangen of geschilderd te worden.

- "Anders zouden we nog eens een groot lot moeten winnen, om de kosten te kunnen betalen! Alles is trouwens nog in prima staat. Deze huizen zijn voor eeuwen gebouwd!" besluit Pieter.

De inrichting verloopt vlot. Vlotter dan de verhuizing, want toen viel er een tafel van de trap, recht door een ruit!

- "Hee! Kijk hier eens!" zegt Trina. Ze wijst naar een stoffige, maar prachtige wandklok op het einde van een gang op het gelijkvloers.

- "Hee!" zegt Pieter, "zeker een klantencadeautje: Koopt U een huis, dan krijgt u er een prachtige wandklok bij! Hahaha!"

Maar als ze wat beter gekeken en geluisterd hadden, hadden ze misschien gemerkt dat de klok *tikt!*

Na een week is bijna alles klaar. Willem besluit het huis eens te verkennen. Een zwaar werk! Er zijn namelijk drie verdiepingen, de zolder ingerekend. En bovendien is elke verdieping enorm groot. Willem besluit van boven naar beneden te gaan bij zijn verkenningstocht. Wanneer hij boven, op de tweede verdieping geraakt is, gaat hij puffend zitten op een stoel die daarboven staat.

- "Hijg! Ze mochten hier wel eens een lift installeren! En nu moet ik nog op de zolder geraken!" hijgt hij.

Na een tijdje zoeken, ontdekt hij in een kamer een deur die uitkomt op een roestige wenteltrap die naar de zolder leidt. Pech! Geen elektrische verlichting op zolder! Ha! daar staat gelukkig een grote kandelaar met kaarsen. Er ligt ook nog een knijpkat, die kan hij gebruiken om in de donkere hoeken te schijnen. De ontdekkingsstocht door de zolder heen is lang en spannend. Tot plots... "Wwwwooooouuuuuuuuuu..." Een stil, maar angstaanjagend gehuil gaat door de zolder.

- "De wind misschien?" Dat zou goed kunnen, want buiten waait het fel. Geen reden dus om bang te zijn. Willem stoort zich er niet aan en zet zijn exploratietoetocht verder. Hij ontdekt een mooie, oude spiegel, een kistje met namaakjuwelen, een stokpaard dat wel echt lijkt en een prachtige, opgezette uil. De uil en de spiegel neemt hij mee naar beneden om ze in zijn kamer op de 1ste verdieping te zetten. De uil krijgt een plaats op de kast en de spiegel hangt hij boven de wastafel. Dingelingeling! Klinkt het beneden.

- "Eeeeten!" roept moeder. Als een wervelwind stormt Willem de trap af.

- "Mmmm... Lekker! Zalmfilet!" zegt Willem als de geurige schotel op de tafel gezet wordt.

Moeder zegt: "Willem, ga eens een wijnfles uit de kelder halen. Witte wijn, het is gelijk welke."

De kelder! Daar is Willem nog niet geweest. Hij doet de deur die naar de kelder leidt open en hij ziet een donkere ruimte.

-“He! Wat een goede leuning om naar beneden te schuiven!” zegt hij, als hij de trap bekijkt. Met een wip zit hij op de leuning en met een snelheid van wel 100 km. per uur schuift hij naar beneden. Plof! Hij komt gelukkig met zijn twee voeten op de grond terecht.

-“Landing geslaagd! Nu een witte wijnfles zoeken.”

Er liggen wel 200 verschillende soorten wijn in de kelder. Er was een afzonderlijke vrachtwagen nodig om dat allemaal te verhuizen. Willems ouders verkopen vaak een paar kisten aan winkels of kennissen. Willem neemt een fles die dik onder het stof ligt uit het rek. Maar plots... “Wwooooouuuuuuuu...” KLING! Van schrik laat Willem de fles uit zijn handen glijpen. De fles spat uiteen op de vloer.

-“Oeioei! Wat zal mama nu zeggen?” Jammert hij. Snel neemt hij een borstel en veegt de scherven in een rioolputje. Met een andere, nog stoffigere fles gaat hij naar boven.

-“Ha! Een Chateau d’Arche uit 1971! Dat wordt smullen!” zegt Pieter. Met een plechtig gebaar giet hij de glazen vol. Willem krijgt een halfvol glas, hij is immers nog maar 14 jaar.

-“Op het nieuwe huis!” zeggen ze allemaal, de glazen tegen elkaar klinkend. Maar Willem denkt: “Op het spookhuis!”

Na de heerlijke maaltijd gaat Willem naar zijn kamer. Willems kamer is niet zo groot. Als je binnenkomt, zie je rechts het bed, in de rechterhoek de wastafel en daarboven de spiegel, recht voor je een kleerkast met de uil er bovenop, in de linkerhoek van de kamer een kastje met vier laden en helemaal links een bureau. Aan het plafond hangt een mooie lamp en de parketvloer is bedekt met een Perzisch tapijt. Onder de wastafel is er een gat in de plint. Daar woont Doris. Het gat was er allang, er moeten vroeger ook muizen in het huis gewoond hebben. Doris heeft de muizegangen verkend en is tot de vaststelling gekomen dat ze door heel het huis lopen. Het is 21 uur en 20 minuten. Tijd om te gaan slapen. Onze twee vrienden zijn nu weer bij elkaar.

-“Zeg, Willem, heb jij ook zo’n spookachtig gehuil gehoord?”

-“Ja! In de kelder en op zolder! Op zolder kon het de wind geweest zijn, maar in de kelder... Enfin, ik zal maar gaan slapen. Zeg, Doris, is het een beetje gezellig daarbinnen?”

-“O, ja! Er zijn wel 25 verschillende kamers, prima ingericht! Er ligt zelfs een wekker, zo weet ik hoe laat het is! De vorige muizen hebben er werk van gemaakt, hoor!”

Willem kleedt zich om en doet het licht uit. De fluorescerende wijzers van de klok op het bureau wijzen 9 u. 30 ’s avonds aan. Als Willem even naar de uil kijkt, lijken de ogen van de uil wel licht te geven!

-“Zeker verbeelding,” murmelt hij en hij valt in slaap.

Hoofdstuk 3

De ontdekking

's Ochtends om 8 uur wordt Willem gewekt door zijn wekker-klok: “Ding-dong! Ding-dong! Ding-dong!”

- “Geeuw! Doris! Wakker worden!” zegt Willem geeuwend.

Doris komt - eveneens geeuwend - uit het gat in de plint.

- “Oef! hoe laat is het?” vraagt hij.

- “Om precies te zijn: 8 uur en 46 seconden. Ik ga eens naar beneden. Mijn ouders zijn nog niet wakker. Ik zal wat kaas meebrengen. Goed?”

- “Mmm!”

Op zijn tenen sluipt Willem naar beneden. Uit de ijskast haalt hij een stuk Leerdammer. Voor zichzelf maakt hij een paar boterhammen met choco klaar, omdat hij een vreselijke honger heeft. Als hij zijn boterhammen opheeft, sluipt hij weer, behendig als een tijger die een prooi gaat aanvallen, de trap op met het stuk kaas.

- “Hier, Doris! Smakelijk!” zegt hij, als hij de kamer binnenkomt, en hij werpt het stuk kaas tot bij de plint.

- “Heerlijk! Bedankt, hoor! De laatste tijd at ik alleen maar koekjes die dan nog uitgedroogd waren!” En Doris begint aan zijn kaas-ontbijt.

Een kwartier later worden Willems ouders wakker. Maar als ze beneden zijn, hoort Doris, die juist een muizegang bij de keuken verkent, dat Willems ouders schrikken en zeggen: “Wat...Wat is dát hier?! Verdorie! Haal Willem!”

Doris stuift naar boven en hijgend komt hij in Willems kamer terecht.

- “Willem! Er is iets gebeurd in de keuken!” hijgt hij.

- “Wat dan?”

Doris krijgt de tijd niet te antwoorden, want beneden roept Willems moeder: “Willem! Kom onmiddellijk naar beneden!”

Willem komt naar beneden, en als hij de keuken binnenkomt, krijgt hij een ongelooflijk schouwspel te zien: de roomtaarten zijn tegen de muren gekwakt, een fles met cola is... in mootjes gehakt! Een groot stuk kaas ligt te smelten op de bakplaat van de oven die ingesteld is op 200 C en in de microgolfoven zat een ei, maar je weet wel wat er gebeurt als je een ei in een microgolfoven probeert te bakken... De borden zijn met superlijm aan de muur geplakt en een fles met room staat zonder dop ondersteboven op de vloer! Dit heeft natuurlijk tot gevolg dat de mooie parketvloer nu wit is in plaats van bruin.

Eerst moet Willem zich inhouden om niet te stikken van het lachen, maar dan schrikt hij. Wat is er gebeurd nadat hij daarstraks terug naar boven ging?

Dan vraagt zijn moeder rustig, maar toch een beetje boos: “Willem, heb jij dat gedaan?”

- “Maar nee! Ik ben hier daarnet wel geweest om een paar boterhammen te eten, maar verder heb ik niets gedaan! Niets!”

- “Zucht!” zegt Trina zuchtend. En ze wil de koelkast opendoen om iets verfrissends te nemen, maar wanneer ze dat doet, gutst er een mengeling van Cola, melk, fruitsap, gist en gebroken eieren op de grond. Willems vader wil Willem een oplawaai geven, maar die zegt: “Maar vader, hoe kan ik nu die glazen Colafles zo netjes in mootjes gesneden hebben en al die flessen en eieren gebroken hebben zonder de frigo open te doen? Dan zou hier al een heleboel eigeel, glasscherven en Cola op de vloer gelegen hebben!”

Dit lijkt Willems vader te bedaren en deze zegt: “Maar wie heeft het dan gedaan?”

Willems moeder zucht nog eens en zegt: “We zullen beginnen met al die rotzooi op te ruimen.”

En zo gezegd, zo gedaan. Na een uur is alles weer zoals vroeger, behalve het behang, dat nu vol met gaten zit omdat de borden die eraan geplakt waren, eraf gerukt moesten worden.

Even later gaat Willem, nadat hij zich omgekleed heeft, voort met zijn ontdekkingstocht door het huis. Nu is de tweede verdieping aan de beurt. Hij bekijkt kamers en gangetjes tot hij in een kamer terecht komt waar de meubels onder het stof liggen. Blijkbaar staan ze er al heel lang. Het zijn zeer oude meubels, dit is ook één van de kamers die in een gang ligt die niet door zijn ouders ingericht is.

Hij kijkt in alle laden en kasten en ontdekt weer een heleboel dingen: een klein spiegeltje, een hoop avonturenboeken, een prachtige briefopener, een ouderwetse perforator en een oud, stoffig boek. Het is een klein boekje dat volgeschreven is met rare tekens die Willem toch bekend voorkomen. Hij denkt even na en dan ziet hij dat het hetzelfde codeschrift is dat vroeger gebruikt werd bij de scouts. Voor hem is het een koud kunstje om dat te vertalen. In het boek staat iets over een toverspiegeltje, het huis van Willemsburg en nog andere dingen. Hij heeft nu geen tijd om alles te vertalen en hij zet zijn zoektocht verder.

Hij doorzoekt nog twee laden in de stoffige kamer en zijn buit is: een hoop vergeelde papieren en ... een pistool! Een echt pistool met een hele hoop munitie erbij. Het is een Luger uit de tweede wereldoorlog. De Duitsers moeten hier hun intrek hebben genomen.

- “Wat een vondst! Zou ik het aan mama en papa laten zien? Nee, ik houd het bij voor als er eens een inbreker is, of ... om spoken te doorzeven!”

Plots hoort hij: “Piep!”

- “Ah, Doris!” zegt Willem, als hij het muisje hijgend uit een gat in de muur ziet komen.

- “Oef! Ik heb nu alle gangen buiten die van de zolder doorzocht. Dat was vermoeiend!” Hijgt Doris. “Hee! Wat is dat? Een geweer! Hoe kom je daaraan?” vraagt Doris, als hij de Luger ziet.

- “Gevonden in één van die laden, samen met dit boek!”

- “Wat staat erin?”

- “Ik heb het nog niet gelezen, maar er staat iets heel interessants in: de geschiedenis van het huis van Willemsburg! Enfin, ik ga de tweede verdieping verder onderzoeken. Ik zie je straks in mijn kamer, dan zal ik uit het boek voorlezen. Goed?”

- “O.K.!” En Doris verdwijnt terug in het gat.

Op zijn verdere ontdekkingstocht op de tweede verdieping ontdekt Willem niets meer. Met zijn buit in zijn armen en de revolver in zijn broekzak weggemoffeld, komt hij de kamer binnen. De boeken en de andere rommel vallen met een plof op het bed. De revolver verstopt Willem in een lade van zijn nachtkastje.

Wanneer Doris naast hem komt zitten, vertelt hij uit het boek. Hij vertelt over een wonderspiegeltje waar je over moet wrijven en dan verschijnt er een geest in het spiegeltje die veel vragen kan beantwoorden. Dan vertelt hij over de toveruil. Als je de toverspreuk “Arbadacarbamara” uitspreekt, komt de opgezette uil tot leven en die doet dan alles wat je hem beveelt. Dan is er nog de verkleindiamant: als je drie keer met je wijsvinger op de diamant tikt, word je zo groot als een muis! En dan volgt de geschiedenis van het huis van Willemsburg.

Hoofdstuk 4

De geschiedenis van het huis van Willemsburg

“Lang geleden was er een baron Van Willemsburg die een mooi en groot huis wou bouwen. Hij vond nergens een geschikte plaats en toen besloot hij om het huis te bouwen op de plaats waar een oude kerk en een groot kerkhof stonden. Maar toen hij wou beginnen, kwam er een akelige heks die zei: “Als je je huis hier bouwt, zal het voor eeuwig en altijd vervloekt zijn!” Maar de baron stoorde zich er niet aan en hij begon toch. Toen de kerk en het kerkhof met de grond gelijk gemaakt waren, begon de baron te bouwen. Maar toen het huis helemaal klaar was, kwam de heks terug en ze zei: “Je hebt nog een laatste kans! Sloop het huis, anders zullen de geesten van de begravenen steeds in het huis ronddolen!” Maar de baron werd woedend en hij stak de heks neer met zijn dolk. Het openingsfeest begon goed, maar al gauw werd het een chaos! Taarten en borden werden in het rond geslingerd, en de wijnflessen spoten leeg op de aanwezigen. Iedereen vluchtte, ook de baron en sindsdien woonde er niemand meer in het huis, behalve ik. Ik ontdekte een heleboel geheimen en ik schreef ze op in dit boekje. Ik heb de geschiedenis van dit huis aan het wonderspiegeltje gevraagd. Maar ik houd het hier niet lang meer vol en ik zal terug gaan zwerven. Ik hoop dat eens de geesten uit het huis weg zijn.

Archiel Beckermans, 1921.”

-“Oef!” zucht Willem, die heel het boekje vertaald heeft en de hele tijd heeft zitten vertellen.

-“Maar dan heeft er al 82 jaar lang niemand meer in dit huis gewoond! En die klok beneden tikt nog altijd!” zegt Doris verwonderd.

Plots horen ze weer: “Wwwoooooooooooooooooooo...”

Verschrikt duikt Doris weg in de broekzak van Willem.

-“Zou ik het aan papa en mama vertellen?” Vraagt Willem zich af. “Nee!” Ik moet zelf met die spoken afrekenen! Maar eerst zal ik dat spiegeltje en die uil uitproberen.”

En Willem wrijft over het spiegeltje. En tot zijn grote verbazing verschijnt er een beeldschone dame in het spiegeltje. Ze vraagt: “Wat wil je weten?” Willem hoort haar niet langs zijn oor, maar het lijkt wel of hij geestelijk contact heeft met de dame.

In gedachten vraagt hij: “Waar ligt de verkleindiamant?” en het beeld van de dame maakt plaats voor het beeld van een kamer met een oude kast. Willem hoort in gedachten: “In deze lade ligt de diamant.” terwijl er een pijltje naar de lade in de linkerbovenhoek wijst.

-“Euh... Bedankt!” zegt Willem en het spiegeltje verandert weer in een doodeenvoudig, klein spiegeltje.

-“Ongelooflijk! Dit lijkt wel een droom! Doris, bijt mij eens!”

Willem wil het niet geloven.

-“Dat is toch niet nodig!” zegt Doris lachend, “maar als je dat wilt...” en hij zet zijn tandjes in een vinger van Willem.

-“AUW!” roept die natuurlijk, want Doris’ tandjes zijn vlijmscherp!

-“Zie je nu wel? Dit is waarheid. En ga je die uil nu testen?” zegt Doris met een glimlach.

-“O.K.!” zegt Willem, terwijl hij op zijn vinger zuigt. En hij gaat voor de uil staan en hij zegt: “Arbadacarbamara!” De uil knipoogt plots en komt in beweging. Met een luide “Hoe!” vliegt hij van het stuk hout waar hij al 82 jaar op staat te verstoffen.

- “Waaw!”
- “Hemel! Die uil leeft!” schreeuwt Doris, en duikt meteen weer in Willems broekzak.
- Willem zegt: “Ga terug!” en de uil gaat meteen weer op het stuk hout zitten. Hij blijft wel bewegen. Hoe kan hij die uil terug in zijn “ruststand” brengen?
- “Ah, misschien door de spreuk omgekeerd uit te spreken.”
- En dat doet hij dan ook: “Aramacrabadabra!” En het werkt. De uil verandert weer in de opgezette uil die Willem gisteren van de zolder heeft gehaald.
- “Is...is hij weg?” vraagt Doris angstig vanuit zijn fluwelen bunker.
- “Ja, kom maar, de kust is veilig!”
- “Oei! Daar zit hij!” piept Doris, als hij de uil op de kast ziet zitten. Maar Willem zegt: “Dat is een opgezette, je hoeft niet bang te zijn! Zelfs als hij leeft valt hij je heus niet aan.”
- Gerustgesteld komt Doris uit zijn schuilplaats.

Hoofdstuk 5

De wandeling

Willem besluit morgen naar de diamant te zoeken. Dan zal hij immers ook de eerste verdieping verkennen.

Vader roept: “Willem, ga je mee een wandeling maken op het landgoed?”

- “Ja!”

- “Het landgoed? Dan moet je goed opletten voor de geest van de heks! Die dwaalt hier rond, heb ik van het wonderspiegeltje gehoord!” zegt Doris.

- “Zozo, snuffel jij zomaar in mijn spullen?” zegt Willem.

- “Wel, ik wou toch eens weten of die heks hier nog was...”

- “Wel, dat wist ik al. Het stond ook in het boekje met het geheimschrift. Tot straks, he!” zegt Willem en hij gaat naar beneden.

Dan verlaat het hele gezin het huis. Doris kijkt hen na vanuit een raampje en hij zegt: “Als alles maar goed gaat! Dat spiegeltje zei dat die geest van die heks zeer gevaarlijk is!”

Buiten is het bewolkt. Toch ziet het er niet naar uit dat het zal regenen, laat staan onweren. De familie Morris geniet van het landschap, maar als ze onder een rij bomen die een soort tunnel vormen doorlopen, flitst er een bliksemschicht uit de bewolkte hemel, en de boom waaronder onze vrienden doorlopen, wordt met een knal getroffen.

- “Pas op!” schreeuwt Pieter en hij duwt Willem opzij. Met een doffe klap en veel vonken valt er een grote, brandende tak op de plaats waar Willem zoëven stond.

- “Lieve help!” zegt Trina. Willem is verstijfd van de schrik.

- “Kom, we moeten terug naar binnen, het gaat zeker stormen!”

Maar terwijl ze terugkeren, valt er geen enkele druppel.

Ze zijn nog maar net terug binnen of een tweede bliksemschicht slaat krakend in de schoorsteen! De bliksem schiet uit de open haard in de vorm van een geweldige vuurbal die alles op zijn weg vernielt. Nadat de helft van het behang aan flarden is, de grote, kristallen luchter in stukken is gevlogen en één van de kleine tafeltjes in brand staat, schiet de bolbliksem over de tafel, recht naar Willem en zijn ouders! Pieter reageert letterlijk *bliksemsnel* en heft de lange tafel langs één uiteinde op. Dit heeft als gevolg dat de vuurbal een schansprong maakt en regelrecht de haard induikt, die door de hitte aangestoken wordt. Als een raket schiet de bliksem terug omhoog door de schoorsteenpijp en verdwijnt weer in de grijze wolken.

Met kloppend hart gaan de Morrissen op een stoel zitten.

- “Pieter, dat is nu al de tweede keer dat je iemand het leven redt!” zucht Trina.

- “Hier is iets vreemds aan de hand!” zegt Pieter. Maar dat weet Willem allang.

- “Normaal moest die bliksem langs de bliksemafleidingsdraden de grond zijn ingegaan. Er staan er immers vier op de schoorsteen! Ik denk dat we ze moeten laten vernieuwen.” zegt Pieter, terwijl hij naar de brandende haard en een smeulende tafel kijkt.

Willem denkt: “Dat heeft natuurlijk geen zin! Die bliksemafleidingsdraden zijn nog in goede staat!” maar hij durft het niet te zeggen.

- “Ik ga boven wat rusten.” zegt hij. Hij strompelt naar boven en als hij zijn kamer binnengaat, bespringt Doris hem en die vraagt: “Is er iets gebeurd buiten? En wat was dat lawaai beneden?”

Willem antwoordt: “Het wordt erg! In het park was ik bijna verpletterd door een brandende tak en daarnet kwam er een vuurbal uit de haard die ons bijna in roast-beef veranderde!”

-“Jakkes! Je kan beter niet meer gaan wandelen. En ook uit de buurt blijven van openingen die buiten uitkomen.”

Hoofdstuk 6

Op zoek naar de verkleindiamant

Ondanks de spanning kan Willem slapen als een marmot. 's Ochtends wordt hij zoals altijd gewekt door zijn klok.

-“Ah Willem! Je ouders slapen nog.” zegt Doris, die een paar minuutjes geleden wakker werd. Hij neemt een sprong en hij komt op de houten rand van het bed terecht. Doris kan springen als geen andere gewone muis. Ofwel is hij een afstammeling van een springmuizenfamilie, of anders komt dat misschien ook door het ‘spraakelixir’ dat zijn betoverovergrootvader heeft opgedronken!

-“Nog niet wakker?” zegt Willem. “Dan kan ik beter hier blijven tot ze wakker worden. Wie weet gebeurt er anders weer iets vreemds beneden. Wacht! Ik heb een idee. Ik zal eens aan het wonderspiegeltje vragen of ik alles over die geesten aan mijn ouders moet vertellen.”

En hij neemt het spiegeltje uit de lade en hij wrijft erover. Het beeld van de dame komt weer tevoorschijn en weer klinkt de vraag: “Wat wil je weten?”

En Willem antwoordt: “Moet ik het geheim van het huis aan mijn ouders verklappen of niet?”

-“Nee. Je mag er niets over zeggen. Anders zullen ze meteen uit dit huis vertrekken. En dat mag niet. Want *jij* bent de enige die de geesten van het huis van Willemsburg kan verslaan.”

-“Ik?” vraagt Willem met grote ogen.

-“Ja, jij. Hoe je de geesten moet verslaan, ontdek je zelf wel. Ik weet niet alles.”

-“Bedankt, he!”

En de dame verdwijnt weer.

-“Zeg, ging je vandaag die diamant niet zoeken?” vraagt Doris.

-“Inderdaad. Zeg, zijn mijn ouders al wakker?”

-“Wel, ik zal eens...”

-“IIIIIIIIII!” Een felle kreet gaat door het hele huis.

-“Wat was dat?” zegt Doris, wel enigszins verschrikt.

-“Dat was de stem van mama!” zegt Willem en hij stormt de kamer uit, regelrecht naar de kamer van zijn ouders. Wat hij daar ziet doet zijn bloed haast stollen! Een boa constrictor ligt op de vloer voor het bed en kruipt langzaam op het bed.

Snel grijpt Willem een stoel en hij smijt die met volle kracht tegen de wurgslang. Het beest wordt daardoor tegen de grond gesmakt, maar richt zich weer op. Door deze actie van Willem heeft Pieter net genoeg tijd om zijn revolver uit zijn nachtkastje te halen. BLAM! BLAM! Hij schiet het geweer leeg op de slang, die als een doorzefde binnenband op de vloer valt.

-“Bedankt, Willem! Nu heb jij ons het leven kunnen redden! Moest je die slang niet geraakt hebben, had ze ons zeker allemaal kunnen wurgen!” zegt Willems moeder.

-“Hoe kan dat beest hier binnengeraakt zijn?” vraagt Willem zich af.

-“Willem, als er iets gebeurt bij jou, schreeuw dan op je hardst. Dan komen wij ter hulp. We zullen een kamer nemen die dichterbij de jouwe ligt.” zegt Willems vader.

Terwijl Willem teruggaat, denkt hij: “En als het te ver gaat, dan grijp ik zelf wel in! Ik heb immers die revolver en de toveruil.”

Na het eten gaan Willem en Doris op zoek naar de verkleindiamant. De eerste verdieping is, net zoals de andere verdiepingen, niet helemaal ingericht. In één van de niet-ingerichte kamers moet de kast

staan. Na een tijdje zoeken komen ze in een kamer waar een kast staat die veel lijkt op de kast die het toverspiegeltje getoond heeft. Ze doorzoeken alle laden en deurtjes, kijken onder de kast en in de lade van een tafeltje dat ook in de kamer staat, maar ze vinden de diamant niet.

-“Hoe kan dat? Zegt dat spiegeltje dan niet de waarheid? Ik vraag het nog eens,” zegt Willem en hij neemt het spiegeltje, dat hij meegenomen heeft. Weer wrijft hij erover en de dame verschijnt.

Ze stelt weer de vraag: “Wat wil je weten?” En Willem zegt: “De verkleindiamant ligt niet in de kast die u aangewezen hebt! Hoe kan dat?” En de dame zegt: “Je zit in de verkeerde kamer. Ik weet niet juist waar de kamer ligt die je zoekt, maar de kamer heeft een pastelgeel behang.”

-“Sorry, dat ik mij vergiste! Bedankt!”

En voordat ze verdwijnt, knipoogt de dame eens.

-“Een kamer met pastelgeel behang... Waar kunnen wij die vinden? Er zijn hier zoveel kamers!” zucht Willem!

-“Wel, we gaan gewoon verder op ontdekkingsstocht, we zullen de kamer dan wel vinden,”

-“Ja, maar die kamer kan ook op het gelijkvloers liggen! Enfin, we zullen hem toch wel eens vinden,” zegt Willem terwijl hij en Doris de kamer uitstappen.

Ze zoeken weer verder, komen in vele kamers met pastelgeel behang terecht, maar ze vinden niets speciaals. Hijgend komen ze de laatste kamer binnen.

-“Nee toch! Pastelgeel behang! En daar de kast!” zegt Willem.

-“Natuurlijk de laatste kamer! Maar we zijn er toch. Kijk snel in de lade!”

En inderdaad, de diamant ligt in de linkerbovenlade, in een kistje met aan de binnenkant fluweel.

-“Ik zal hem meteen uittesten!” zegt Willem, en de daad bij het woord voegend tikt hij drie keer met zijn wijsvinger op de diamant. En zoef! De diamant en Willem verkleinen in een paar seconden!

-“Fantastisch! Je bent even groot als ik!” zegt Doris.

-“Dit lijkt wel een sprookje!” zegt Willem verwonderd, terwijl hij naar de kamer kijkt, die nu door reuzen gemaakt lijkt te zijn!

-“Zullen we terug naar je kamer gaan? Ga op mijn rug zitten, dan zal ik voor paard spelen!” piept Doris terwijl hij naar zijn rug wijst. Willem springt op de muis, die nu iets groter is dan hem, zodat het een geschikt paard is! En dan, alsof het een paardenren is, stuift Doris door de gangen. “Ik zal hier een binnenweg nemen!” zegt hij, en hij loopt door een gat in de plint.

Dan begint een fantastische tocht door de oude muizegangen. De tocht eindigt bij de kamer van Willem, waar Doris zo bruusk stopt, dat Willem van zijn rug vliegt en een koprol maakt. Nu hij zo klein is, kan dat niet veel kwaad.

-“Ik zal je tonen hoe mijn kamer ingericht is!” zegt Doris, en hij wenkt Willem mee te komen.

Ze komen terecht in een blauw geverfd kamertje. Het bed is een luciferdoos waarin grote stekjes gezeten hebben. Het kamertje is net zoals een gewone kamer, er is zelfs een lavabo die gemaakt is van een plastic bakje en die door een holle bamboestok uitkomt op de afvoerpijp. Een klein lampje van een zaklamp doet dienst als verlichting.

-“De vorige muizen moeten echte knutselaars geweest zijn!” zegt Doris.

Willem staat verwonderd hoe echt de kamer lijkt. De meubels zijn op elkaar geplakte luciferdoosjes of zelfgemaakte kartonnen kastjes.

-“Dit is werkelijk fantastisch! Je zou zeggen dat je in een dwergenhuysje staat!” zegt Willem. “Maar het wordt verweg tijd om weer groot te worden.”

Maar als Willem en Doris terug naar Willems kamer willen gaan, horen ze weer: “Wwwooooouuuuiiiii!”

Willem komt langs het gat in de plint terug in zijn kamer terecht, en wanneer hij drie keer tegen de diamant tikt, krijgt hij zijn normale gestalte terug.

Hoofdstuk 7

Dimitri, de bosjongen

De volgende week verloopt zonder speciale gebeurtenissen. Maar op een avond, als Willem één van de avonturenboeken die hij in de stoffige kamer heeft gevonden aan het lezen is, hoort hij plots fluitmuziek. Hij kijkt rond in zijn kamer maar hij ziet niets speciaals. Hij leest verder, maar weer hoort hij muziek. Hij gaat naar zijn kleerkast, waar de muziek vandaan kwam, maar als hij de deuren opendoet ziet hij alleen maar zijn kleren en de andere avonturenboeken. Hij sluit de kast, en wanneer hij zich terug omdraait ziet hij plots een Peter-Pan-achtige jongen op zijn bed zitten. De jongen speelt een betoverend muziekje op zijn pamfluit.

- “Wie... wie ben jij?”

- “Ik? Ik ben Dimitri, de bosjongen! Ik woon hier in het park, in het bosje!” zegt de zonderlinge figuur, “ik ben ook een geest, maar wel een goede geest! Hoe heet jij?”

- “Ik heet Willem,” En Willem gaat naast de jongen zitten.

Dimitri is gekleed in een soort Middeleeuwse kleren en hij heeft 2 kleine horentjes op zijn hoofd.

- “Ik kan vele kunstjes, hoor! Kijk maar!” zegt hij en plots is hij verdwenen. Willem tast even op de plek waar de jongen zoëven zat, maar plots hoort hij: “Joehoe! Hier ben ik!” En hij ziet de jongen boven op de kleerkast zitten. Opeens vliegt hij van de kast en hij maakt een zachte landing naast Willem op het bed. Dan speelt hij een muziekje en Willem ziet plots dat zijn tandenborstel en zijn tandpasta een dansje maken! Dan gaat zijn glas onder de kraan staan die opendraait, zodat het glas volloopt. Het volle glas maakt een aantal loopings in de lucht, zonder dat er één druppel water uitvalt. Vervolgens gaat het glas boven de lavabo hangen, en als het zich omdraait, bevriest het water dat eruit valt in de vorm van een roomijsje. Het doorzichtige ijsje gaat voor Willem hangen en plots verandert het in een echt ijsje!

- “Geweldig!” roept Willem, terwijl hij het ijsje met aardbei en chokoladesmaak neemt. “Kan je nog zo’n kunstjes?” vraagt hij, met het ijsje in zijn hand.

- “Natuurlijk!”

En Dimitri speelt nog een deuntje. De deuren van de kleerkast gaan open en daar komen twee hemden en twee broeken van Willem naar buiten. Het lijkt wel of er iemand inzit! Plots hebben de twee onzichtbaren een degen in de hand. Dan beginnen ze te schermen. Na een vurige strijd krijgt het blauwe hemd een degen door zich! Het hemd en de broek vallen op een hoopje in elkaar. De degens verdwijnen en de 4 kledingsstukken verdwijnen weer in de kast. Willem heeft met spanning zitten kijken en dan vraagt hij: “Waar kom jij eigenlijk vandaan?”

De jongen vertelt: “Ik kom uit een sprookjesland. Maar ik begon mij daar te vervelen en ik kwam naar hier. Ik heb een mooi, houten huis in de bomen van het bos in het park. Maar omdat ik eens gezelschap wou zoeken, kwam ik naar hier. Maar het verwondert me wel dat je mij kan horen en zien, want gewone mensen kunnen mij zien noch horen. Jij moet een speciale gave bezitten!”

- “Ja, dat is waar,” zegt Willem, “de dame uit het toverspiegeltje zegt dat alleen ik de spoken kan verslaan.”

- “Dan ben jij misschien een afstammeling van de baron, je lijkt ook een beetje op hem.”

- “Lijk ik op hem? Hoe weet je dat?”

- “Wel, ik ben al ongeveer 500 jaar oud, maar toch blijf ik altijd even jong. Ik heb de baron lang geleden eens gezien, toen ik, zoals nu, eens bij de mensen probeerde te komen. Hij was toen ongeveer zo oud als jij!”

“Enne... Als je mij nodig zou hebben, blaas dan op dit fluitje!” zegt Dimitri, terwijl hij Willem een houten fluitje geeft.

-“Dat is nu al het zoveelste toverspul!” zegt Willem.

-“Enfin, ik zal maar gaan, want het is al tamelijk laat!” zegt Dimitri.

-“Tot ziens!” zegt Willem, terwijl Dimitri onder de vorm van een wolkje sterretjes langs een spleet in de deur weggaat.

Even later slaat de klok 21 u. 30. Willem steekt zijn boek weg en kruipt in zijn bed.

Hoofdstuk 8

Aan de dood ontsnapt

Nadat Willem en Doris op de 1ste verdieping de verkleindiamant vonden, zijn ze gestopt met de ontdekkingstochten. Die ochtend, terwijl Willem en Doris met elkaar praten, denkt Willem er plots aan en zegt: “Hee, het is nu in feite al een week geleden dat we geen verdieping meer hebben onderzocht. Zullen we vandaag het gelijkvloers doen?”

Maar Doris zegt: “Dat zou weinig zin hebben, het gelijkvloers is immers helemaal ingericht, veel zou er niet te ontdekken zijn! We kunnen beter de kelder doen!”

- “Inderdaad!” zegt Willem.

Na het ontbijt wil Willem de tocht beginnen, maar Doris zegt: “Oef, ik ben nog moe, ik denk dat ik niet meega.”

- “Nou, dat is niet erg, dan zal ik de tocht alleen doen. Ik zal je daarna vertellen wat er te zien was, O.K.?”

- “Goed!” zegt Doris, en Willem gaat alleen naar de kelderdeur. Met een piepend geluid gaat deze open. Deze keer gaat Willem gewoon langs de trap naar beneden.

Als hij beneden is kijkt hij in het rond. Hij ziet de wijnkelder, waar hij een tijd geleden een wijnfles liet vallen omdat hij dat gehuil hoorde. In de kelder zijn er nog 3 deuren. In de eerste kamer liggen er blikjes en ander voedsel. In een andere kamer vindt hij de diepvriezers en een kast met glazen potten en flessen. In de derde kamer staat de electriciteitsvoorziening, de centrale verwarming en de ontkalker.

Maar als Willem de kamer uitgaat, ziet hij plots iets vreemds: Naast een wijnrek is er een stuk muur dat veel op een deur lijkt, maar die dichtgemetseld is. Als Willem dichterbij gaat kijken, ziet hij dat er links en rechts van de deur twee stenen leeuwepopjes in de muur zitten. De linkse lijkt normaal, maar bij de rechtse lijkt het linkeroog los te zitten! Nieuwsgierig als hij is, drukt Willem op het oog... en de muur gaat met een rommelend geluid open! Als Willem binnengaat, ziet hij dat hij beter iets meeneemt om de kamer te verlichten. Ah! Hij heeft nog een zaklamp mee.

Direct achter de deur is er een kamer met een rond gewelf en aarden vazen en potten op de grond. Al de vazen zijn leeg, behalve één, daar zit zand in. De volgende kamer is nogal vreemd. Als je er binnenkomt, moet je langs een trap naar beneden. Overal in de muren zitten spleten, die blijkbaar opzettelijk gemaakt zijn.

Willem wil teruggaan, maar met een klap slaat de deur die de kamer afsluit dicht! Direct hoort Willem een geluid dat op het geluid van stromend water lijkt. Hij schrikt hevig als hij ziet dat er langzaam maar zeker water uit de spleten begint te lopen! De kamer vult zich tergend langzaam met het koude water. Willem zoekt wanhopig naar een uitweg, maar de stenen deur is goed dicht! Hij ziet dat er in de muur aan de linkerkant geen spleten zijn. Hij neemt een balk die daar rondrijft en begint ermee tegen de muur te beuken. Na een tijdje, als het water al 1 meter is gestegen, begint de muur af te brokkelen. Dan vallen met een luid gerommel en geplons enkele stenen in het water. Het gat in de muur is groot genoeg voor Willem om erdoor te kruipen.

Helaas! In het kleine, korte gangetje ernaast is ook geen uitweg, tenzij een luchtkoker in de muur.

- “Dat is het!” zegt Willem, en direct neemt hij de verkleindiamant uit zijn broekzak. In een wip is hij verkleind, en hij begint de muur op te klimmen. Maar dan begint het water door het gat in de muur ook

de gang te vullen. Willem klimt snel omhoog en weldra heeft hij de luchtpijp bereikt. Hij gaat op de rand zitten en rust even uit, hij ziet hoe het water langs het door hem gemaakte gat in de kamer binnenstroomt.

Maar plots hoort hij heel luid “Wwwoouuuuuuu!” en hij ziet hoe een blauwachtige nevel voor hem verschijnt! Snel loopt Willem de luchtpijp in, maar de nevel achtervolgt hem! Plots denkt Willem aan de toveruil, die zou hem snel hieruit kunnen halen! Hij roept “Arbadacarbamara!” en nog geen 10 seconden later vliegt de toveruil langs buiten de luchtpijp binnen. Als de uil even later Willem bereikt heeft, springt deze er onmiddellijk op en de uil vliegt meteen terug richting open lucht. De nevel is blijkbaar niet al te snel en als de uil terug de buitenlucht bereikt heeft, is ze verdwenen.

Even later zit Willem terug in zijn kamer.

-“Ah!” zegt Doris, terwijl hij op de rand van Willems bed springt, “wel, je ziet er zo vermoeid uit? Heb je iets ontdekt?”

Maar Willem zegt: “Je mag nog van geluk spreken dat ik hier nu ben! Ik was bijna verdronken en daarna nog bijna aangevallen door een geest!”

-“Wat is er dan allemaal gebeurd?”

En Willem vertelt hoe hij nog net aan de dood ontsnapte. Daarna zegt Doris: “Oef, nog een geluk dat ik niet meegegaan ben! Ik zou gegarandeerd verzopen zijn en dan zou dat spook mij ook nog ... oef! Ik durf er niet aan te denken!”

Ding, ding! Dat was de bel die aankondigt dat het middagmaal klaarstaat.

Hoofdstuk 9

Het behekste middagmaal

Omdat het vandaag zondag is, staat de familie Morris een feestelijk en uitgebreid diner te wachten. Het aperitief bestaat uit een glaasje champagne en enkele schaaltes met lekkere snacks. Vader, moeder en Willem genieten van de heerlijke champagne en de snacks tot plots... “Hiiii!” PATS!

Het glas van Trina spat op de vloer uiteen.

- “Wat krijg jij zo opeens?” vraagt Pieter.

- “Er... Er ligt een oog in mijn champagne!” zegt Trina met een bevende stem. Maar hoe goed ze ook zoeken, Willem en zijn vader vinden niets wat op een oog lijkt!

- “Ik denk dat je wat overspannen bent, jij bent ook zo vroeg opgestaan om dit eten te bereiden!” zegt vader, terwijl Willem de stukjes glas bijeenveegt.

Met het voorgerecht is er niets speciaals aan de hand. Of toch wel: het smaakt voortreffelijk! Maar deze keer zijn er geen ogen of hersenen te zien.

Dan komt de soep. Een minestrone met veel stukjes groente erin. Er wordt ook een glas met “soepstengels” op tafel gezet, een soort dunne gebakken stokjes die je in je soep kan dompelen! Iedereen neemt er een, maar plots ziet Trina iets vreemds: de soepstengels in het glas beginnen te golven! En plots veranderen ze in lange, vieze wormen!

- “Pi... Pie... Pieter, zie jij dat ook?” zegt ze angstig, terwijl ze aan de mouw van haar man trekt, maar tergelijktijd de soepwormen in het oog houdt.

- “Wat is er nu weer?”

- “Die soepstengels zijn in wormen veranderd!”

- “Wormen?” zegt Pieter, terwijl hij er een uit het glas neemt. Maar het enige wat Pieter aan de soepstengels ziet, is dat ze nogal bruin gebakken zijn! Maar voor Trina heeft haar man nu een worm vast die even dik is als een elektriciteitskabel en snelle, kronkelende bewegingen maakt. Als Pieter het spul dan nog in zijn mond steekt, dan roept ze: “Maar zien jullie dat dan niet!? Die soepstengels zijn wormen! En... en...” Ze onderbreekt haar zin omdat ze plots met afschuw ziet hoe Willem een lepel vol met regenwormen, spinnen, kleine slangen en duizendpoten uit zijn bord neemt, dat helemaal gevuld is met die afzichtelijke mengeling!

- “Willem! Je bord! Je bent slangen en wormen aan het eten!” schreeuwt ze. Ze grijpt het bord van Willem, smakt het op de keukenkast en overgiet het met de likeur die klaar staat voor straks, dan neemt ze een stekje en steekt de boel in brand! Een grote vlam verschijnt, bijna tot tegen het plafond.

- “Hahaa! Nu branden ze op!” zegt ze, terwijl ze er nog een scheut likeur overgiet. Willem en zijn vader staan erop te staren alsof ze naar een adembenemend kunstje in een circus staan te kijken. Maar dan ziet Trina hoe de hele keuken in lichterlaaie komt te staan en ze roept: “Brand!! Zit daar toch niet zo te kijken! Zie dan toch dat de keuken in brand staat!” Maar dan valt ze flauw.

Als ze weer bijkomt, dan ziet ze de keuken, die helemaal in orde is. Geen spoor van brand! De soepstengels staan gewoon in het glas te staan, maar het bord van Willem staat te smeulen op de kast. Het enige wat erin zit, is een walgelijke mengeling van soep en half-opgebrande likeur.

- “Voel jij je nog wel goed? Waarom stak jij nu de soep van Willem in brand? Ben jij nog normaal?” vraagt Pieter aan Trina.

- “Maar die soepstengels waren wormen! En de soep van Willem was een mengsel van wormen, spinnen en slangen! En de keuken stond in brand!”

-“Daar gaan we weer!” zucht Willem.

Pieter zegt: “We zullen straks eens naar de apotheek in de stad gaan om een doosje kalmeringspillen te kopen. Jij bent werkelijk overspannen! Zullen wij het eten verder klaarmaken, Willem?”

-“O, ja! Leuk!”

En nog wat later stappen Willem en Pieter de eetkamer binnen met een schotel in de hand. Op de ene schotel liggen de groenten en op de andere een grote, dikke kalkoen. Pieter neemt de likeur en giet er een beetje van over de kalkoen. Hij steekt een stekje aan en vloeff! Een mooie, grote vlam komt uit het gevogelte. Na een 5-tal seconden dooft het vuur uit. Het beest wordt in stukken gesneden en iedereen krijgt een stuk.

Maar wanneer Trina haar vork in een stuk vlees wil steken, ziet ze dat het vlees wegkruipt van de vork! Ze probeert haar vork in het schijnbaar nog levende vlees te steken, maar dat lukt niet! Dan neemt ze haar mes en probeert ermee het vlees te doorboren! Maar nu neemt het vlees een sprong en belandt in de sauskom.

-“Willem! Is dit weer één van je grapjes?”

-“Wat?” vraagt Willem verwonderd, want voor hem is er niets aan de hand.

-“Dat vlees! Wat is dat nu weer voor iets?!”

-“Wat bedoel je? Daar is toch niets mee aan de hand?” zegt Willem, die niet weet waarover Trina het heeft. Ze kijkt naar de sauskom en... daarmee is niets speciaals aan de hand. Het vlees ligt gewoon in haar bord tussen de groenten en de saus. Ze steekt haar vork in het vlees, maar er gebeurt niets!

-“Wel, er is toch niets mee aan de hand?”

Dan zegt Trina: “Heu, ... het zal weer zo'n hallucinatie geweest zijn!” En ze eten rustig verder. Tijdens de rest van de maaltijd gebeurt er niets abnormaals.

Hoofdstuk 10

Naar de stad

Na het eten gaat de familie Morris naar de stad met de auto. Na een tijd rijden stopt de auto voor een apotheek.

- “Ding...” doet een belletje, als ze de apotheek binnengaan.
- De apotheker vraagt: “Ja, wat mag het zijn, alstublieft?”
- “Een kalmeringsmiddel voor mijn vrouw. Ze heeft de laatste tijd nogal veel last van hallucinaties!”
- “Hmm, ... even zien.” zegt de apotheker, terwijl hij naar een kast loopt. Terwijl de man de doosjes bekijkt ziet Trina plots hoe de bronzen slang, die op de tafel ligt, begint te kronkelen!
- “Pieter! Het begint weer!” zegt ze, terwijl ze naar de slang wijst.
- “Wat is er nu weer?”
- “Die slang kronkelt!”
- “Kalm maar! Die slang kronkelt niet! Het is gewoon inbeelding!”
- En Pieter neemt de slang eens vast.
- “Is er iets?” vraagt de apotheker, die ondertussen een medicament uit de kast heeft genomen.
- “O, ze had weer zo’n hallucinatie!” zegt Willem.
- “Hallucinatie!” zegt Pieter.
- “Hm, als ze dit neemt zal het wel ophouden. Twee tabletten per dag, oplossen in een glas water en liefst ’s ochtends en ’s avonds nemen. Na een paar dagen zal ze zich beter voelen,” zegt de apotheker, terwijl hij Pieter een doosje overhandigt, “dat is dan 550 fr.,”
- De apotheker tikt het bedrag in op zijn kassa.

Nadat Pieter betaald heeft, gaan ze terug naar de auto, stappen in en rijden weg. Even later moeten ze stoppen voor het rode licht. Rechts van de baan is er een wapenwinkel. Willem kijkt naar de revolvers en de jachtgeweren, maar ziet plots hoe één van de karabijnen die op een staander staan naar de auto draait.

PANG! De kogel boort zich eerst door de etalageruit, dan door de voorste ruiten van de auto. Willems vader schrikt zich een bult als de kogel vlak langs zijn neus terug de auto verlaat langs de andere ruit.

- “Wat was dat?” schreeuwt hij. Hij loopt uit de auto en stormt de winkel binnen. Daar botst hij bijna op de winkelier, die langs de achterdeur de verkoopprijs binnenloopt.

- “Ik hoorde een schot!” zegt hij, een beetje verontrust.
- “Wij ook! En het scheelde geen haar of mijn neus was eraf!”
- “Wat... wat is er dan gebeurd?”
- “Eén van uw wapens is afgegaan, kijk maar!” zegt Pieter, en hij wijst naar de karabijn, waar nog een rookpluimpje uitkomt, en daarna wijst hij naar de gaten in de ruiten.
- “Hoe kan dat nu? Geen enkel wapen stond op de ruit gericht, en ik heb niemand horen binnenkomen! Bovendien zit er een alarmsysteem op al die geweren, als je er aankomt, gaat het alarm af! En je kan er niet eens mee schieten, want er zitten geen kogels in, en de veiligheid zit er steeds op!” En hij loopt naar het geweer. Hij bekijkt het en haalt een lege capsule uit de lader.
- “Hoe is dat mogelijk? Die kogels zitten in de opslagruimte waar ik de hele tijd zat!”
- “Ik heb gezien hoe dat geweer vanzelf draaide!” zegt Willem.
- “Vanzelf?” vraagt de winkelier verbaasd, “was er echt niemand hier?”

-“Nee,” antwoordt Willem, maar hij weet best hoe het komt dat dat wapen vanzelf draaide en afging. Blijkbaar volgen de spoken van het huis hen tot in de stad!

-“Er is toch niemand gewond, hoop ik?” vraagt de winkelier.

-“Nee, er zijn enkel 2 ruiten stuk!” zegt Willems vader.

-“Hmm, aangezien ik verantwoordelijk ben, zal ik het vergoeden. Hoeveel?”

-“O, dat hoeft niet, u kon er toch niets aan doen. Wij zullen het zelf wel betalen, geen probleem.”

-“Echt niet?”

-“Neenee, maakt u zich maar geen zorgen. U heeft al kosten genoeg met een nieuwe etalageruit.”

-“Nou, misschien tot ziens dan, en sorry voor de hinder!” zegt de winkelier, terwijl Willem en zijn vader terug naar buiten stappen. Ze rijden terg naar huis, en daar zegt Pieter: “Ik zal morgen met de auto naar de stad gaan en aan de garagist vragen of hij de ruiten kan herstellen. Ondertussen zullen we de tweede wagen gebruiken.”

Even later maken zij het avondmaal klaar.

Hoofdstuk 11

Alleen thuis

De volgende ochtend, na het ontbijt, zegt Willems vader: “Ik ga de wagen naar de stad brengen.”

Trina zegt: “Hoe wil je terugkeren? Te voet?”

-“Als jij de andere wagen neemt, kunnen we samen terugkeren.”

-“Kom je mee, Willem?” vraagt Trina.

-“Euh... Ik zal thuis blijven.”

-“Goed, let dan op het huis en doe geen dwaze dingen! Ga dus niet aan de lichter hangen, steek het huis niet in brand...” zegt Pieter lachend, terwijl hij zijn jas neemt. Even later vertrekken de twee auto’s naar de stad.

-“Mooi! Nu kan ik het huis eens grondig onderzoeken!” zegt Willem, de trap oprennend. Hij gaat zijn kamer binnen en daar zegt Doris: “Ha, Willem! Wat ga je doen?”

Terwijl hij de knijpkat in zijn zak steekt, zegt Willem: “Nu mijn ouders even weg zijn, kan ik het huis eens goed afspeuren, om te zien of er geen aanwijzingen meer zijn. Ga je mee?”

-“Ja!”

En Doris belandt met een paar reuzensprongen op de schouder van Willem. Daarna neemt Willem zijn toverspiegeltje, wrijft erover en nadat de dame weer gevraagd heeft: “Wat wil je weten?”, vraagt Willem: “Zijn hier nog aanwijzingen in het huis?”

De dame van het spiegelkje antwoordt: “Ergens in een boek, dat hier al lang ligt, vind je een zeer belangrijke aanwijzing!”

-“En waar kan ik dat boek vinden?”

-“Waar het precies ligt weet ik niet, maar ik weet wel met zekerheid dat je het op het gelijkvloers kan vinden.”

-“Dank je!” zegt Willem, en de dame verdwijnt weer.

-“Jakkies! Dat wordt een moeilijke klus! Waar zou dat boek kunnen liggen?” zegt Willem, met gefronste wenkbrauwen.

-“Ah, misschien in de bibliotheek! Daar lagen al boeken toen we hier voor het eerst kwamen!”

-“Goed idee,” zegt Doris, en ze gaan naar beneden.

De bibliotheek is een zeer grote kamer, twee verdiepingen hoog. Op de eerste verdieping is er een balkonnetje, omdat je anders moeilijk aan de bovenste boeken kan geraken. Er staan 4 laddertjes, 2 op het gelijkvloers en 2 op het balkonnetje, om bij de bovenste boeken te kunnen geraken. Het ruikt er naar oud hout dat behandeld is met vernis, zo’n echt typische bibliotheekgeur. Een paar van de rekken zijn een beetje aangetast door houtwormen, maar dat neemt niet weg dat ze nog stevig zijn. Lang niet alle rekken zitten vol, maar toch ligt er al een hoop boeken. In het bovenste rek van de 1ste verdieping liggen een heleboel oude, stoffige boeken die doorgaans erg dik zijn. Deze lagen hier al voordat de familie Morris hier zijn intrek nam. Het zijn er minstens 60.

-“Oeioei! Als ik al die boeken moet doorbladeren...”

En ze gaan langs een klein wenteltrapje naar het balkonnetje. Willem neemt een laddertje en klimt erop, zodat hij bij de oude boeken kan. Hij neemt een groot, dik boek en slaat het open. Het is een boek over natuurkunde met prachtige tekeningen erin.

-“Hier zullen wel geen aanwijzingen instaan!” zegt Willem, terwijl hij het boek weer dichtklapt en terugsteekt. Zo vindt hij een 10-tal boeken die niets met een aanwijzing te maken hebben. Maar dan

neemt hij een boek uit het rek, met op de lederen kaft de letters: "EGDTVMDSH". Als Willem het boek opent, ziet hij tot zijn verbazing dat het boek blanco is! Hij bladert er wat in, maar alle bladzijden zijn leeg. Opeens vindt hij een vergeeld briefje. Er staat op: "Eeuwig Gaat De Tijd Voorbij, Maar Daar Stopt Hij."

Willem begrijpt niet veel van dat zinnetje, maar hij is er bijna zeker van dat dit de aanwijzing is.

Doris denkt er ook zo over en zegt: "Ik denk wel dat dit de aanwijzing is, want een blanco boek is nogal vreemd... Hee! Kijk eens naar die letters op de kaft! Dat zijn de eerste letters van de woorden in die zin!"

- "Hee, ja!" zegt Willem, terwijl hij het boek nog eens goed bekijkt. Hij steekt het terug en gaat het trapje terug af.

Ze gaan terug uit de bibliotheek, hun hersenen pijnigend over de betekenis van dat zinnetje. Als ze langs de oude klok gaan, die klok die er al stond toen ze aankwamen, zegt Doris: "Tiens, die klok is ook toch wel iets vreemd, toen we hier aankwamen, tikte die al en ik heb je ouders hem nog nooit zien opwinden, en toch tikt hij nog steeds! Misschien is het wel een 'Perpetuum mobile'!"

- "De klok... de tijd... Dat is het!" roept Willem plots.

- "Wat krijg jij?" zegt Doris, die bijna van Willems schouders is gevlogen door dit plotse geschreeuw.

- "Die klok is misschien de oplossing van het raadsel!"

Willem begint het ding te onderzoeken. Maar als hij het luikje opent, staat de klok plots stil. De slinger blijft stilstaan, alsof hij plots geblokkeerd is! Maar niet alleen deze klok staat stil. Ook de andere klokken! Zelfs het digitale kwartsuurwerk van Willem blijft staan op 11:23:46.

- "De... de tijd staat stil!" zegt Doris verbaasd.

Alles is inderdaad verstijfd. Het water in de visbokaal in de keuken lijkt wel in plastic veranderd te zijn: de vissen hangen bewegingloos te hangen in het water. Enkele luchtbelletjes staan ook stil. Buiten hangen de vogels stil in de lucht, de wolken blijven stilstaan en geen enkel dier of geen enkele plant beweegt nog. Het is alsof Willem naar een 3-dimensionale foto kijkt. De tijd staat gewoon stil!

Hoofdstuk 12

De doorgang naar de onderwereld

Onze vrienden staan een hele tijd verbaasd te kijken naar de wereld, die helemaal bevroren lijkt. Dan bekijkt Willem de klok aan de binnenkant. Er valt niet veel te zien, maar als hij de achterste wand wil aanraken, gaat zijn hand er dwarsdoor!

-“Wat is dat nu? Dat lijkt wel een hologram! Daar kan je ook doorlopen!”

Hij duwt de slinger met veel moeite opzij, en terwijl hij dat doet, gaat al hetgene, wat stil is komen te staan zeer langzaam een beetje verder. Zodra de slinger terug stilstaat, staat de rest ook stil. Hij steekt nu zijn hele arm erdoor, en daarna zijn hoofd. Wat hij dan te zien krijgt, kan hij niet identificeren: aan een groot gewelf hangen een heleboel stalagtieten en een soort stenen brug, die door de natuur gevormd lijkt te zijn, overbrugt een diepe kloof waar héél diep een rode gloed is. Het stinkt er naar zwavel. In de verte kan Willem een muur zien die de immense zaal begrenst. Van uit de verte kan Willem opeens een soort reusachtige vleermuis op hem zien afkomen. Wanneer het monster nog enkele meters van hem verwijderd is, trekt hij vlug zijn hoofd terug.

-“Wel, wat is daar te zien?” vraagt Doris nieuwsgierig.

-“Dat lijkt de hel wel! En dat beest leek veel op een Pteranodon!”

-“Welk beest?” Doris begrijpt er natuurlijk niets van.

-“Kijk,” zegt Willem, en hij neemt Doris op zijn hand en kijkt samen met hem door de wand. De pteranodon zit op nog geen 2 meter van hen en kijkt hen met donkere ogen aan. Doris schrikt zo erg dat hij bijna van Willems hand tuimelt! Willem trekt zich gauw terug.

-“Wat een monster!” zegt Doris, nog bekomend van de schrik.

-“Ik zou daar graag eens binnengaan, maar dat mormel verspert de weg! Wacht, ik haal mijn revolver!”

Willem rent naar boven en keert wat later terug naar beneden, met de luger en wat reservekogels. Hij steekt zijn hand en hoofd terug door de wand en schiet. PANG! PANG! Twee schoten vellen het prehistorische beest, dat meteen naar beneden stort, recht naar de rode gloed. Willem en Doris luisteren goed, maar horen de klap niet waarmee het beest tegen de bodem smakt. Maar wie zegt dat er een bodem is? In elk geval, de kloof is immens diep.

Voorzichtig gaat Willem, met de revolver in de hand, met Doris op zijn schouder verder. Hij stapt op het stenen pad, dat ondersteund wordt door enorme zuilen die ontstaan zijn door het samenkomen van stalagmieten en stalagtieten. De zuilen verdwijnen in de diepte ook in de rode gloed, je kan het onderste stuk niet zien. Het pad kronkelt, en hier en daar brokkelt er een stukje af. Telkens verdwijnt het stukje in de diepte, zonder een geluid te maken.

-“Hier zou ik niet graag naar beneden tuimelen!” zegt Doris.

-“Wacht, hier ligt een grote steen, ik zal hem eens naar beneden gooien!” Willem wil de steen opheffen, maar die is enorm zwaar. Daarom duwt hij hem naar de rand van het pad, en daar gaat hij! Met een enorme snelheid suist de steen de diepte in. Deze keer zetten Willem en Doris hun oren zo ver mogelijk open, en na tientallen seconden horen ze heel stil het geluid van de steen die in één of andere vloeistof ploft.

-“Nu begrijp ik waar dat rode licht vandaan komt! Daar beneden stroomt lava!” zegt Willem, en ze gaan verder.

Na een hele tijd wandelen komen ze voor een trap te staan. Een enorm lange trap, die naar beneden gaat. Ze is ongeveer 1m. en 20 cm. breed, zoals het pad. Bovendien is er geen leuning! Willem kijkt eens op zijn uurwerk, maar dat staat nog steeds op 11:23:46. Dan beginnen ze de trap af te dalen. Dat is niet zo een zwaar werk, maar als ze straks terug die trap opmoeten...

-“Tweehonderd vijftenzestig, tweehonderd zesenzestig, ...” telt Willem.

Als ze aan de 300ste trede komen, ziet Willem dat de trap in tweeën splitst!

-“O jee, wat nu?”

-“Ik stel voor dat je even rust, want straks donderen we nog eens naar beneden van vermoeidheid!” zegt Doris, die natuurlijk geen last ondervindt van de afdaling.

-“In welke richting moeten we nu?”

-“Vraag het aan het toverspiegeltje!”

-“Goed idee, Doris!” zegt Willem, en hij neemt het spiegeltje en wrijft erover.

Hij vraagt: “In welke richting moeten we nu?”

En de dame antwoordt: “Er zullen nog veel van die splitsingen komen. Neem dan telkens dit spiegeltje, een pijltje zal je dan de juiste richting wijzen.”

Er verschijnt een pijltje dat naar rechts wijst op het spiegeltje.

-“Naar rechts dus!”

En Willem gaat verder naar beneden. Na een 50-tal treden komt er een splitsing waarbij 3 mogelijkheden zijn. Het pijltje wijst naar de trap rechtdoor. Weer na 50 treden zijn er weer 3 mogelijkheden: de linkertrap gaat verder naar beneden, rechtdoor is er een gewoon, recht pad, en rechts is er een trap die naar boven gaat. Wanneer Willem op zijn spiegeltje kijkt, ziet hij dat hij naar links moet.

-“Oef, nog verder naar beneden, als ik terugkeer zullen mijn kuiten niet weinig vermoeid zijn!”

Na nog eens 100 treden gaat de weg eindelijk terug rechtdoor.

Hoofdstuk 13

Het gevecht met de driekoppige waakhond

Willem loopt verder, nu en dan kijkt hij op zijn horloge, dat steeds op 11:23:46 staat. Maar na een tijd ziet hij beweging in de verte. Hij kan niet juist zien wat het is, want het is er donker.

- "Wat kan dat zijn? Misschien een tweede pteranodon!" zegt Willem.

Hij komt dichterbij en ziet dat hij eindelijk de wand van de zaal bereikt heeft. Maar wat hij ook bereikt heeft, is een reusachtige hond met 3 koppen. Het monster verspert de doorgang naar een poort in de wand.

- "Wat een afzichtelijk monster! Het doet mij denken aan die ene hond van in de onderwereld van de Grieken, Cerberus, geloof ik!" Willem deinst terug.

- "Schiet erop!" zegt Doris, die merkt dat het beest dichterbij komt.

Willem grijpt zijn revolver, schiet 3 kogels erop af, maar het beest blijft dichterbij komen.

- "Dat beest is gepantserd of zo! We zijn verloren!" Willem neemt een steen, maar voordat hij kan gooien, neemt de hond een reuzensprong, en vliegt tegen Willem aan. Deze kan zijn evenwicht onmogelijk houden, vooral omdat hij de steen boven zijn hoofd houdt. Hij valt op het pad, daardoor vliegt Doris van zijn schouder en rolt een eind weg.

- "Willem!" roept hij, terwijl Willem wanhopige pogingen doet om zich te bevrijden uit de greep van de hond. Hij slaagt er opeens in om de steen terug te nemen en die tegen één van de koppen van het monster te slaan. De kop sluit zijn ogen en lijkt flauw te vallen, maar de twee andere grommen en proberen Willem te bijten.

- "Het fluitje! Snel, blaas erop!" zegt Doris, die er plots aan denkt.

Willem wil het ding pakken, maar de hond heeft hem te stevig in zijn greep, hij kan er niet aan. Dan schreeuwt hij "Arbadacarbamara!"

In een lichtflits verschijnt de toveruil. Deze begint meteen de hond te pikken op allerlei plaatsen. Nu heeft Willem de kans om het fluitje te pakken, want de hond probeert met zijn poten de uil te pakken. Willem blaast op het fluitje, dat afwisselend een hoge en een lage toon voortbrengt. En hop! Dimitri verschijnt achter de hond.

- "Jakkas! Dat was hoog tijd!" zegt hij. Hij neemt zijn fluit en speelt een deuntje. De hond staat plots stil, alsof hij opeens overgoten is met vloeibaar helium!

- "Snel, Willem, kom daaronder uit!" zegt Doris. Dimitri blijft spelen, want als hij stopt, komt de hond weer tot leven. Willem wringt zich er onder uit en duwt de hond in de kloof. Dimitri stopt met spelen en ze horen de hond jankend naar beneden storten. Deze keer horen ze duidelijk een plons, want nu zitten ze veel dichterbij de lava.

- "Daar zullen we nooit meer last van hebben!" zegt Dimitri.

- "Oef, het scheelde niets of ik was hondevoer!" Willem veegt het zweet van zijn voorhoofd.

- "Zo te zien ben je in de onderwereld geraakt!"

- "Ben jij hier al geweest?"

- "Nee, maar ik heb er al veel over horen vertellen in allerlei verhaaltjes," antwoordt Dimitri, "Daar was sprake van een doolhof, een driekoppige waakhond, een slang met twee koppen en een reusachtige poort die zou uitkomen op de hel!"

- “Nou, de driekoppige waakhond hebben we al uit de weg geruimd!”
 - “Ik kan je niet verder helpen, want ik mag niet verder. Anders word ik gestraft wegens het betreden van hyperparanormaal gebied!”
 - “En de toveruil?”
 - “Geen probleem! Nou, ik moet nu gaan. Veel geluk!”
- En Dimitri verandert weer in een wolkje sterretjes dat langzaam verdwijnt.
Willem zegt: “En nu verder!”, en hij stapt met Doris op zijn schouder de doorgang binnen.

Hoofdstuk 14

De duivelse doolhof

In de smalle gang is het fris, misschien komt dat omdat er hier geen lava meer vloeit. De muren zijn in een lichtblauwe kleur geverfd. Ze zijn 2 m. hoog, en, omdat het plafond 4 meter boven de vloer ligt, komen ze niet tot tegen het plafond. Dit doet Willem vermoeden dat hij in een doolhof terechtgekomen is. Hij lost graag 2-dimensionale doolhoven op die op papier staan, maar een 3-dimensioneel doolhof oplossen lijkt hem een stuk moeilijker! Hij zal moeten gokken! Hij loopt verder en komt bij de eerste splitsing. Wacht eens, als hij het nu eens aan het toverspiegeltje vroeg? Maar de dame zegt: “Ik weet niet hoe dit doolhof ineenzit, maar de meeste doolhoven die ik ken, zijn makkelijk op te lossen: je neemt eerst links, dan rechts, dan weer links en rechts, enzovoort. Zo zou je aan het einde moeten komen.”

-“Bedankt, dat zal ik proberen!”

Willem gaat naar links. Bij de volgende kruising gaat hij naar rechts. Alles lijkt goed te gaan tot hij plots voor zich een enorm spinneweb ziet. De hele gang is erdoor overspannen, en het web komt tot tegen het plafond en neemt duidelijk een heel deel van de zaal in beslag. Om erdoor te geraken zou Willem een snoeischaar nodig hebben: de draden zijn 5 mm. dik!

-“Oh nee! Hoe geraak ik hierdoor?” zegt Willem. Dat had hij beter niet gedaan, want het spinneweb begint plots te trillen. Van over de muur komt opeens een grote, harige poot. En dan nog één, en nog één, en nog één! Dan komt het grote, al even harige lijf tevoorschijn en tenslotte de 4 andere poten. Behendig klimt de spin langs het web naar beneden en komt voor Willem op de grond zitten.

De spin, die ongeveer een anderhalve meter hoog is, zegt: “Hèhè! Jij bent de eerste in 150 jaar die ik tegenkom! De vorige was iemand die dacht ons allemaal te verdrijven met knoflook! Het was een dikzak, ik heb er veel aan kunnen eten.”

De spin wijst naar een plek ergens in het web. Vol afgrijzen ziet Willem het gemummificeerde lichaam hangen. Het is zo goed bewaard gebleven omdat de spin het leeggezogen heeft!

-“Je kan uit 3 dingen kiezen: ofwel keer je terug, ofwel ga je een gevecht aan met mij, ofwel los je een raadseltje op!”

Willem bedenkt dat als hij wegloopt, dat hij niets opgelost heeft van het geestenprobleem, als hij gaat vechten met die spin, verliest hij zeker maar een raadsel oplossen is voor hem misschien de beste oplossing.”

-“Ik zal het raadsel nemen.”

-“Goed zo!” zegt de spin, en hij trekt aan een draad van het spinneweb. Achter Willem valt een soort net neer van spinnedraad.

-“Dat zal je beletten weg te lopen, want als je 3 kiest, moet je 3 doen en niet 1!”

-“Heu, kom maar op met dat raadsel!” zegt Willem toch niet helemaal gerust.

-“Wat is het, dat 's ochtends op 4 poten loopt, 's middags op 2 en 's avonds op 3? Je krijgt 10 minuten.”

O wee, dat raadsel ziet er onoplosbaar uit. Maar plots beseft Willem dat hij dat raadsel al eens ergens gehoord heeft. Maar waar?

Na een tijd nadenken, weet hij het: in dat stripverhaal van Nero! Maar wat was het antwoord?

Na nog wat nadenken weet hij het. Maar die spin zal vast nog een verklaring vragen.

-“Nog 5 minuten!” onderbreekt de spin zijn gedachten.

Na een hele tijd nadenken roept Willem: “Ik heb het!”

- “Zo, wat is het dan? Denk eraan, als het mis is, onderga je hetzelfde lot als die arme drommel!”

- “Het is de mens, die in de ochtend van zijn leven op handen en voeten loopt, in de middag van zijn leven op 2 voeten en in de avond van zijn leven gebruikt hij een stok die dan als het ware een derde voet is!”

De spin klapt luid in zijn voorste poten en zegt: “Bravo, jij bent werkelijk slim, ik zal je doorlaten! Veel geluk nog, wat je ook doet!”

De spin begint de draden die de doorgang belemmeren los te maken. Willem kan een zucht van verlichting niet onderdrukken. Even later loopt hij onder het lijk van de man, die het raadsel toch niet had kunnen oplossen, omdat er toen nog geen Nero-stripverhalen bestonden! Willem wist wel niet dat het raadsel oorspronkelijk uit een verhaal van Oedipus kwam.

En na een tijd gebeurt hetgene waar hij bijna niet meer op had durven hopen: hij staat voor de uitgang!

Hoofdstuk 15

Het toverspiegeltje in gevaar

De volgende kamer lijkt op de binnenkant van een toren. De muren zijn rond en zijn gemaakt van grote bakstenen. Ze waren ooit geverfd geweest met witte verf, die er nu op vele plaatsen afgebladderd is. Tegen de muur staat een grote, vreemde machine. Willem zou in geen geval kunnen zeggen waarvoor ze dient: ze bestaat uit een grote schijf met een doormeter van 3 meter. Op de schijf staan een heleboel concentrische meetkundige figuren. Aan de schijf zit een soort bedieningspaneel vastgemaakt waarop een massa knopjes staat.

Links van de machine staat een gigantische poort, zeker 5 meter hoog en 3 meter breed. Ze is beslagen met ijzer. Links van de poort is een kleine doorgang.

Opeens verschijnen in een flits 3 vreemde wezens.

-“Hahaa! Je bent overal doorgeraakt, maar nu komt de zwaarste beproeving!” zeggen de ‘dingen’, Willem kan er geen betere naam voor bedenken.

En in een tweede flits verschijnt het beeld van Willems ouders die met een zweep afgeranseld worden door een afzichtelijk monster.

Willem schreeuwt: “Nee!” en hij wil op de beul toestormen, maar het toverspiegeltje begint te gloeien in zijn zak. Willem beseft dat het hem ergens voor wil waarschuwen. Hij neemt het spiegelkje, dat onmiddellijk zegt: “Pas op, Willem! Dat is gewoon een hallucinatie die veroorzaakt is door die wezens!”

De geesten zien dat zij niet in hun opzet geslaagd zijn en zijn razend. Op slag verdwijnt het beeld. Eén van hen vliegt eensklaps op Willem af, grijpt het spiegelkje en vliegt ermee naar de machine.

-“Hahaa! We zullen dat ding onmiddellijk naar de hel zenden!” zegt het wezen, en het legt het spiegelkje op het midden van de plaat. Dan gaat het voor het bedieningspaneel staan. Maar plots, wanneer het op het punt staat een knopje in te drukken, klinkt er een doffe knal. En daarna nog een! De explosies volgen zich nu snel achter elkaar op en lijken steeds dichterbij te komen!

-“O, nee! De Agurtijs! Wegwezen!!!” schreeuwen de wezens, en ze vluchten in allerijl weg langs de kleine doorgang.

Willem loopt vlug naar de machine en neemt het toverspiegeltje. Dan gaat hij weer in de doorgang naar het doolhof staan. De explosies zijn nu zeer luid te horen en komen duidelijk van achter de poort. En dan houden ze op. Willem schrikt zo dat hij een sprong maakt wanneer een daverende dreun de hele kamer doet beven! Bij een tweede dreun, die duidelijk veroorzaakt wordt door ‘iets’ dat op de poort klopt, begint de poort langs alle kanten te barsten en hier en daar springen wat nagels los. Eén ervan valt voor Willems voeten. 5 cm. verder en zijn voet was zo plat als een vijg, want de nagel is 10 cm. lang en 3 cm. dik en weegt zeker 2 kilo! Wat voor iets zit er achter die poort, dat het zo’n schade kan veroorzaken? Meteen krijgt Willem het antwoord: een derde dreun doet de poort uiteenbarsten en ineenstorten op de grond.

Vóór Willem staat een monster dat met moeite door de deuropening kan! Hij begrijpt meteen waarvan die explosies kwamen: de poten van het monster lijken op olifantepoten, maar zijn 3 keer dikker! Het is een enorm dik monster, dat met schubben bedekt is. Zijn kop doet Willem denken aan die van een Tyrannosaurus Rex! Wat opvalt aan het beest, is dat het nogal een ‘geestachtige’ indruk geeft, behalve de hoorn op zijn neus.

Het monster zet een stap vooruit. Hierbij worden de resten van de poort, die nu als een hoopje in de

deuropening liggen, verbrijzeld en platgewalst. Willem beseft dat, als hij niet gauw iets doet, ze met hem sigaretten zullen kunnen rollen nadat ze hem van de vloer geschraapt hebben.

Gelukkig krijgt hij een inval: hij rent naar de machine en gaat op de schijf staan. Het monster komt, stoom blazend en met zijn zwarte ogen rollend, op hem af. Voor de machine blijft het staan en heft één van zijn poten op. Op het moment dat de poot recht op Willem afkomt, springt die van de plaat en rent naar het bedieningspaneel. Met een metaalachtige klap die overal weergalmt komt de poot op de plaat terecht. Willem, toch wel een beetje verbaasd over het feit dat de machine niet verpletterd is, drukt op het knopje dat de geest van daarnet bijna had ingedrukt.

De machine begint te ronken en de meetkundige figuren beginnen licht te geven, gaan aan en uit, steeds sneller. Het monster lijkt te beseffen wat er met hem gaat gebeuren en wil zijn poot terugtrekken, maar die lijkt vastgezogen! En dan schiet er opeens een felle lichtbundel uit de plaat. Willem ziet hoe het monster als het ware in de plaat gezogen wordt. Op de duur kan hij niets meer zien omdat het licht verblindend wordt! Hij hoort enkel nog het gekreun van het monster dat langzaam wegsterft. Dan een dof klapje en alles is gedaan.

Op de rokende schijf ligt enkel nog de hoorn van het beest. De dagen van de machine zijn in elk geval geteld: het controlepaneel rookt langs alle kanten. Blijkbaar was het monster een íets te zware klus!

- "Wat is er eigenlijk gebeurd?" vraagt Willem zich af.

Het toverspiegeltje antwoordt: "Het monster is geteleporteerd naar de hel. Aangezien het helemaal een geest was, behalve zijn hoorn, is die overgebleven. Je neemt hem best mee, misschien komt hij nog van pas!"

- "Lieve help, dan was jij daarnet bijna letterlijk naar de hel gegaan!"

- "Inderdaad. Eigenlijk moet je die Agurtijs dankbaar zijn!"

Willem raapt de hoorn op, die uit een soort metaal lijkt te bestaan, maar toch vederlicht is.

Hoofdstuk 16

De tweekoppige slang

Willem gaat eerst de kleine doorgang binnen, en hij botst op een eikehouten deur. Het is pikdonker in het nauwe gangetje maar door een klein venstertje in de deur dat afgezet is met tralieën kan hij zien hoe een tiental geesten zitten te zuipen en ambras te maken. De zaal is verlicht met enkele walmende toortsen die een rood licht geven.

Hij keert snel terug en gaat dan door de grote doorgang. Het wordt er al gauw even duister als in het kleine gangetje. Op het moment dat hij echt niets meer ziet en op de tast voortstompelt, slaat Willem zichzelf de hand tegen het hoofd: hij heeft toch de knijpkat mee! Dat hij daar nog niet eerder aan dacht! Gelukkig is hij het ding niet verloren in zijn gevecht met de hond. Hij zet de lamp in gang en ziet daardoor dat de gang even verder uitkomt op een gigantische zaal. Hij gaat ernaartoe, maar blijft verschrikt staan als hij opeens een geschuifel hoort. Aarzelend gaat hij verder.

Hij zet nog maar 1 stap in de zaal als hij plotseling omvergeduwd wordt en in iets zachts valt. Hij zoekt de knijpkat, maar die lijkt verdwenen te zijn. Wat nog vreemder is, is dat hij bij het zoeken langs alle kanten tegen een wand botst. Ook als hij probeert recht te staan, botst hij met zijn hoofd ergens tegen. Het is ook opvallend warm. Had hij maar een licht! Hij heeft helaas niets meer bij dat licht kan geven. Of toch... Als hij zijn zakken goed doorzoekt, vindt hij een stekjesdoosje. Hij strijkt een stekje aan en meteen zegt hij een Engels woord, beginnende met s en eindigend op t: hij zit in de buik van één of ander beest!

Voorzichtig kruipt hij verder. Wanneer hij op een plaats komt waar nog zo'n gang samenkomt, begrijpt hij er niets van. Wat voor beest is dit wel? Hij gaat in de gang. Zijn stekjes zijn bijna op! Wanneer hij aan het einde van de gang is, ziet hij al gauw dat hij door een slang ingeslikt is: een mooie rij tanden omrandt het einde van de gang. Op de bodem ligt een tong die op 2 punten eindigt.

Willem geraakt in paniek: hoe geraakt hij hieruit? Aan een slang is maar één opening waarlangs hij naar buiten zou kunnen geraken, maar bij deze twee, want blijkbaar heeft ze twee koppen. De bekken zijn echter haast hermetisch afgesloten, hij zal dus een manier moeten vinden om ze open te krijgen! Hij krijgt een idee: als hij nu eens een paar gaten in die slang maakte! Hij neemt zijn revolver en schiet 4 gaten in de wand. Meteen komt de slang in beweging.

Ondertussen zijn Doris en het toverspiegeltje buiten de slang. Willem heeft het toverspiegeltje ook laten vallen, samen met de knijpkat.

Doris zegt: "Lieve help, toverspiegel, wat is er toch aan de hand?"

- "Neem de lamp, dan kunnen we zien wat er is!" zegt de dame uit het spiegeltje. Gelukkig heeft Doris nog kunnen zien waar de lamp gevallen is voor het helemaal duister werd. Hij gaat ernaartoe en begint op de knop te springen. Meteen zien ze in welke hachelijke situatie Willem beland is! De slang begint te kronkelen.

Binnen kan Willem zijn luger met moeite herladen. Dan schiet hij weer. Nu heeft hij prijs: de muil gaat open en Willem wordt naar buiten geslingerd. Meteen vlucht de slang weg. Zij is nog banger van dat zezen dat gaten in haar boort dan Willem bang is voor haar!

Willem neemt het toverspiegeltje en de knijpkat, waar Doris lustig op zat te spingen, terug. Doris zet hij weer op zijn schouder.

"Oef!" is het enige woord dat hij kan zeggen.

-“Hoe kan ik in godsnaam die geesten toch verslaan?” vraagt Willem zich af.

Het toverspiegeltje geeft hem het antwoord: “Ergens is er een poort naar de hel. Als je die kan openen, worden alle geesten er naar binnen gezogen.”

-“Maar als ik die deur openzet, kunnen alle geesten uit de hel toch naar hier?”

-“Nee, want de poort gaat maar in één richting open: de hel. De zuigkracht is er zo groot dat het onmogelijk is voor een geest om langs de andere kant door de poort te gaan. Deze hele geestenwereld zal opgezogen worden en dan zal de poort zich voorgoed sluiten.

Hoofdstuk 17

De poort naar de hel

Willem gaat verder en ziet dat er maar één andere doorgang is in de zaal. Hij gaat er binnen. Het wordt een beetje lichter, de wanden stralen een rode gloed uit. Het wordt er ook steeds warmer. Willem heeft de indruk zich in het midden van de aarde te bevinden.

Opeens staat hij voor een betonnen muur die de 7 meter hoge gang afsluit. Er is gelukkig een kleine deur in. Als Willem erdoor gaat, staat hij “in oog” met de hellepoort: op 15 meter van hem eindigt de gang op een poort die even hoog is als de gang. De poort lijkt wel overgoten met benzine en dan in brand gestoken te zijn. Ondanks de vlammen is het er niet zo heet.

Langzaam nadert Willem. Als hij voor de poort staat, ziet hij dat er een rond gat inzit, dat in een gietijzeren plaat zit en dat aan een sleutelgat doet denken. De hoorn van de Agurtijs past er perfect in. Hij steekt de hoorn erin en meteen begint de poort te brommen.

-“Ga snel terug, Willem! Je hebt de poort geopend!” zegt het toverspiegeltje.

Willem rent weg en voelt hoe een zacht briesje opsteekt. Hoe verder de poort zich opent, hoe sterker de wind. Hij kijkt nog even achter zich en ziet hoe een fel rood licht van uit de kier van de deur komt.

Als hij door de doorgang in de betonnen muur loopt, gaat deze plots omhoog. Hij loopt de benen van onder zijn lijf. Wanneer hij in de zaal van de slang komt, baadt die ook in een rood licht. Het waait al hevig. Even stopt hij en hij ziet hoe allerlei lichtgevende levels in de doorgang waar hij juist uitkwam binnengezogen worden.

Willem gaat steeds moeizamer vooruit omdat de wind tegenzit. Tenslotte bereikt hij de witte ronde zaal met de machine. Hij moet opletten voor de splinters van de poort die in het rond waaien. Hij botst bijna tegen een geest die gewoonweg in de doorgang gezogen wordt.

Wanneer hij in de doolhofzaal aankomt, ziet hij dat al de muren van het doolhof in de grond gezakt zijn. Hij kan er zo doorlopen. De spin is weg, en het web hangt aan flarden te zwieren. Hij let goed op dat hij er niet door geraakt wordt, want als hij in die plakkerige viezigheid blijft hangen, mag hij het wel vergeten!

De zuigkracht wordt nu zeer sterk. Hij moet voortdurend geesten en brokstukken ontwijken die uit tegengestelde richting komen. Hij kan met moeite door de deuropening omdat hij als het ware door een onzichtbare hand teruggeduwd wordt.

In de gigantische zaal kan je duidelijk horen dat het magma beneden aan het pruttelen is. Alles begint nu ook nog te trillen. Willem rent snel weg, de trap tegemoet. Een vreselijk gekraak trekt zijn aandacht. Achter hem wordt de doorgang uiteengetrokken door de zuigkracht. Er vormt zich een enorm gat in de wand, die nu langs alle kanten begint te barsten. Hij haast zich de trap op. Hij is bijna volledig uitgeput. Dan zinkt de hoop hem in de schoenen: voor hem zakt de trap ineen.

-“Snel, Willem! Roep de toveruil en maak jezelf kleiner!” zegt het toverspiegeltje.

Gelukkig heeft Willem de verkleindiamant. Achter hem stort de trap ook ineen en verdwijnt in de diepte. Gelukkig staat hij op een platformpje bij een splitsing, dat beter ondersteund is.

Hij roept de toveruil en tikt 3 keer op de diamant. Nu hij zo klein is als Doris kan hij zich met moeite rechtop houden op het bevende platform. De toveruil verschijnt en landt voor hen en snel springen Willem en Doris op zijn rug. Maar eensklaps stort het platform onder de poten van de uil ineen. Hij begint te vallen maar strekt snel zijn vleugels en begint te vliegen.

En opeens spuit er een massa lava omhoog. De uil kan de vuurzuil behendig ontwijken. Aan topsnelheid vliegt hij naar de uitgang. Zoef! Ze komen via de klok terug in het huis terecht. Ook hier trilt de grond een beetje.

De uil landt, en door 3 keer op de diamant te tikken maakt Willem zich terug groot. Meteen loopt hij naar de klok en gooit het deurtje dicht. Alles komt weer tot leven: de vissen zwemmen terug rond, de klokken tikken weer en de vogels buiten vliegen weer. Ook de ouders van Willem bewegen weer. Ze zijn reeds op weg naar huis.

Hoofdstuk 18

Het einde van de geesten

Boven het huis steekt echter een onweer op. Bliksemflitsen schieten om de 3 seconden uit de wolken.

-“De heks! Die is er nog!” zegt Willem.

Op dat moment rijdt de auto van Willems ouders door het hek van het domein.

-“Verduiveld, wat is dat?” zegt Pieter verbaasd: enkel boven het huis hangt een donkere onweerswolk waaruit bliksems komen. Voor de deur van het huis rent hij bruusk en snel springt hij uit de auto. Op dat moment slaat de bliksem krakend in in één van de schoorstenen.

-“Verdomd, weeral! Dat kan toch niet, de bliksemafleiders zijn hersteld!”

Binnen ziet Willem hoe de vuurbal van de bliksem uit de open haard komt. Ze komt suizend op hem af, houdt plots halt op 2 meter afstand en verandert flitsend in de heks. Terwijl vader op de deur klopt die blijkbaar geblokkeerd is, zegt de heks met een stem die kraakt als de bliksem: “Hihiihi! Nu heb ik je, jochie! Jij bent de verste afstammeling van de baron! Als je het huis nu niet afbreekt, vernietig ik je!”

-“Nooit!” En Willem pakt een vaas en slingert die naar de heks. De vaas gaat er dwarsdoor en vliegt tegen het raampje in de deur van de klok, dat meteen in stukken vliegt. Het begint in de hal te waaien.

-“Willem! Wat gebeurt er!? Doe open!”

-“Rotjochie! Ik zal je geest naar de hel sturen en van je lijf kook ik flutpudding!” En de heks neemt haar toverstaf. Een vuurbal ontspringt aan het uiteinde ervan en komt langzaam op Willem af, maar maakt plots rechtsomkeert en wordt door de wind naar de klok gezogen. Razendsnel verdwijnt ze door het gat in de klok. Heel het huis trilt nu op zijn grondvesten.

-“Hiiiiii!” schreewt de heks, want ze wordt ook meedogenloos aangezogen door de klok. Met een flits en gerinkel van glas vliegt ze door het deurtje. Op dat moment gaat de voordeur open, omdat de betovering van de heks mee opgezogen is in de klok. Pieter kan nog zien hoe de klok met een flits implodeert en in een rookpluimpje verdwijnt. Dan volgt een doodse stilte. Geen aardbeving meer, geen onweer meer. Op slag is de hemel opgeklaard.

Willem ligt bewusteloos op de grond. De hele hall is een puinhoop.

Hoofdstuk 19

Afscheid

Willem wordt langzaam wakker. Hij ligt in zijn bed. Zijn moeder komt binnen met een dienbord waarop een paar koekjes liggen en een glas kruidenthee.

- "Ah, je bent wakker!" zegt ze.

- "Euh... hallo, mam!"

- "Van deze kruidenthee zal je wel opkikkeren. Maar wat is er eigenlijk gebeurd?"

- "Je zou het nooit geloven, mam."

- "Zeg het toch maar."

- "Wel, het huis was betoverd. Ik heb de poort naar de hel geopend en alle geesten zijn naar de hel gezogen!"

- "Ha, zo zit het! Je zal wel bedoelen dat je weer eens een spelletje gespeeld hebt, zeker! Je had wel wat voorzichtiger kunnen zijn, je hebt een vaas gebroken en er is nogal wat rommel in de hall. Hoe komt het dat je bewusteloos was?"

Willem ziet in dat zijn moeder het nooit zal geloven en zegt dus gauw: "Wel, ik was aan het spelen, maar toen sloeg de bliksem in de schoorsteen en ik kreeg een vaas tegen mijn hoofd. Daarna is die vaas zeker stukgegaan!"

- "Hmm, ah, ja! Je hebt gelijk, sorry dat ik je ervan verdacht het zelf gedaan te hebben. Heb je nog ergens pijn?"

- "O, nee. Het gaat wel, ik ben enkel nog wat duizelig."

- "Gelukkig! Wat een geluk dat die bliksem je niet geraakt heeft! Ik zal je alleen laten, je moet nog wat rusten. Wil je morgen naar de film gaan? Er is een leuke film over een jongen die tegen spoken vecht."

- "Euh... ja, daar heb ik wel zin in!" Misschien heet die jongen wel Willem, dat zou Willem niet verwonderen. Zijn moeder wrijft hem nog eens over het hoofd en gaat weg.

Flits! Daar zit Dimitri.

- "Wel, ouwe makker! Hoe gaat het ermee? Besef je wel dat je de geesten verslagen hebt?"

- "Wel... euh,... Ik dacht even dat het met mij gedaan was!"

- "Je hebt je als een man gedragen! Alle goede geesten zijn je erg dankbaar. Mmmm... kruidenthee! Daar ben ik dol op!" zegt Dimitri, wanneer hij de geur van de thee opsnuift.

- "Zeg, dat toverspiegeltje en die uil, wat moet ik daarmee doen? Ik vind dat ze zo opgesloten zitten!"

- "Wel, als je dat wilt, kan ik ze eruit halen en meenemen naar mijn blokhut of naar de wereld van de goede geesten."

- "O, dat is een goede oplossing!" zegt Willem.

En Dimitri begint op zijn pamfluit te spelen. De geest van de dame en van de uil komen uit hun verblijfplaats en gaan naast hem zweven.

- "Zo, ik zal je nog wel eens terugzien. Denk aan het fluitje!"

- "Tot ziens, Dimitri! Vaarwel, vrienden!" zegt Willem tegen de dame en de geest van de uil. En langzaam verdwijnen ze.

Doris heeft het tafereel bijgewoond en springt nu op de rand van het bed.

- "Oef, Doris, ik dacht even dat jij ook weg was!"

- "Zeg, Willem, ik heb dat gehuil niet meer gehoord in de gangen!"

- “Weet je dan nog niet dat alle geesten weg zijn? Ze zijn weg, foetsie!”
- “Wel, ik kan het nauwelijks geloven. Toen die heks voor je stond, was ik zo bang dat ik weggevlucht ben langs de dichtstbijzijnde gang. Zijn ze echt allemaal weg?”
- “Jawel, weg. Opgezogen. Ze zitten nu te branden in de hel!”

De enige die ook in de geesten gelooft is vader. Hij had immers gezien hoe de klok verdween en had de stem van de heks gehoord. Willem heeft het nooit doorverteld. Of toch... hij won de eerste prijs bij een schrijfwedstrijd door dit verhaal te schrijven!